

انما البهَاء عليك وعلى من احبك خالصا لله ربك

ورب

العالمين

یکی از اجزای الهی مکتوبی بجای محمد کریم خان نوشته
و در آن مکتوب سوالات چندی نموده و از قراریکه استماع
شد خان مذکور از معانی غافل شده بالفاظ مستک
جسته و اعتراض نموده لید حضرت محض با عنده و لکن
عافل از اینکه محقق الله الحق بکلماته و یقطع دابر لشکرین
اول آن مکتوب با اینکلمات مزین بحمد الله الذی کشف
القناع عن وجه الاولیاء خان مذکور را اعتراض نموده که
این عبارت غلط است و صاحب این مکتوب گو یا
بحرفی از علم و اصطلاحات قوم فائز شده چه که
قناع مخصوص رؤس نساء است باعث اعتراض
برالفاظ شغول شده و غافل از اینکه خود از علم
و معلوم هر دو بی بهره مانده اصحاب الهی الیوم این
علوم را که او علم دانسته تنگ میداند علیکه محجوب

آن بوده که ناس را بحق هدایت کند بعد از آنکه نفسی
بآن فائز شد آن علم حجاب ایزد بوده و خواهد بود و
اعتراضات او دیده شد مگر همین یک فقره که آنهم
شنیده شد و آن فقره بمنظر اکبر رسید لذا از منظر
امر در جواب اعتراض او این لوح ابدع اقدس ظهر
نازل که شاید ناسس با مثال این اعتراضات
از مالک اسماء و صفات محروم نمائند و کلمه علیا
از کلمه سفلی تمیز دهند و بشرط الله العلی الا علی توجب
نمایند من اهدی فلنفسه و من اعرض ان الله یهدی
لسبیل الله العلیم الحکیم

یا ایها المعروف بالعلم والقائم علی شفاعته محجل بهمعنا
بانک اعرضت عن الحق و اعترضت علی احد من اجانبه
الذی ارسل الیک کتابا کریمیا لیهدیک الی الله ربک
ورب العالمین انک اعترضت علیه و اتبعته من
البحا یلین و بذک ضنیعت صرمتک بین عباده

لانا باعتراضك وجدناك على جهل عظيم انك
 ما اطلعت على قواعد القوم و اصطلاحاتهم ما دخلت
 روضة المعاني و لبيمان و كنت من الغافلين
 و ما عرفت الفصاحة و البلاغة و لا الجاز و لا الحقيقة
 و لا التشبيه و لا الاستعارة لذا نلتقي عليك تطمح
 به على جهلك و تكون من المنصفين انك لو سلكت
 سبل اهل الادب ما اعترضت عليه في لفظ القناع
 و لم تكن من المجادلين و كذلك اعترضت على
 كلمات الله في هذا الظهور البدع اما سمعت
 ذكر المقنع و هو المعروف بالمقنع الكندي و هو محمد
 بن طه بن عمير بن سرعان بن قيس بن اسود
 و كان من المشروفين انا لو زريديان نذكر آباءه
 واحدا بعد واحد الى ان ننتهي الى البدع الاول
 لقد ربما علمني ربّي علوم الاولين و الاحسنين
 مع انا ما قرنا علومكم و الله على ذلك شهيد و عليم

و انه جهل الناس و جهلوا كما هم خلقا و اعد لهم
 قواما فانظر في كتب القوم لتعرف و تكون من العارفين
 و كان اذا اسفر اللثام عن وجهه اصابتة لعين
 فيمض لذل لا يمشي الا مقنعا اي مغطئا وجهه كذلك
 ذكر في كتب العرب العرباء و الادباء و الفصحاء فانظر
 فيها لعل تكون من المطلعين و انه هو الذي يضرب
 به المش في الجحش كما يضرب بزرقاء اليمامة في حد
 البصر و با بن صمغ في سعة الرواية و كنت من
 العالمين و كذلك في طلب الثار بالمجاهل و الوفاء
 بالشمول و جودة الرأي بقيس بن زهير و ابجد بحاتم
 و الحكم بمعن بن زائدة و الفصاحة بقيس بن صاعدة
 و الحكمة بكيمان و كذلك في الخطبة سبحان و اهل و نهر
 بعامر بن طفيل و الحزق باميس بن معوية بن القرعة
 و الخطبة بحماد هو لاء من مشاهير العرب الذين ترسل
 بهم الامثال طالع في الكتب لعل لا تدحض الحش بما

عذرك وتكون من المتشبهين وتوقن بان علماء الادب
استعملوا لفظ الفاع في الرجال كما ذكرناه لك بيان
ظاهريين ثم اعلم بان لفظ الفاع مخصوص بالنساء
ويستعمل به رؤسهن ولكن يستعمل في الرجال والوجه
مجازا ان كنت من المطلعين وكذلك اللثام مخصوص
بالمرأة يقال لثمت المرأة اي شدت اللثام على فيها
ثم يستعمل في الرجال والوجه كما ذكر في الكتب الالدية
اسفر اللثام عن وجهه اي كشف النقاب اياك ان
تعرض بالكلمات على الذي خضعت الالامات لوجهه
المشرق المنير خف عن الله الذي خلقك سواك
ولا تشمت الذين امنوا ونفقوا انفسهم واموالهم
في سبيل الله الملك العزيز القدير قل ما كان
مقصودنا فيما ارسلناه اليك الا بان تكون متذكرا
فيما فرطت في جنب الله وتخذ لنفسك اليه سبيلا
انا اردنا به ايتك وانك اردت ضرتنا واستهزئت

بنا كما استهزء قوم قبلك وهم اليوم في اسفل الحكيم
انك من الذين اذ نزل لعنراقان من لدى الرحمن
قالوا ان هذا الا سا طير الاولين واعترضوا
على الايات فانظر في الاقان ثم في كتب اخرى
لري وتعلم ما اعترضت به من قبل على محمد رسول الله
وخاتم النبيين انا عرفناك نفسك تعرفها وتكون
على بصيرة من لدى البصير قل عند بني خرايم علوم
وعلم الخلائق جميعين ارفع رأسك عن فراش
العفة لتشهد ذكر الله الاعظم متويا على عرش
الظهور كما استواء الماء على الواوتم عن بقا الهوى
ثم اتبع ربك على الاعلى دع ما عندك وراك وخذ
ما اتاك من لدى الله عزير الحكيم قل ما ايتها اهل
انظر في كلمات الله بصره لتجد من مقدسات عن اشارته
القوم وقواعدهم بعد ما كان عنده علوم العالمين
قل ان آيات الله لو تنزل على قواعدكم وما عندكم

انها تحون مثل كل ما تكلم به معشر المحججين قل لها
 نزلت من مقام لا يذكر فيه دونه وجعله الله مقدسا
 عن عرفان العالمين وكيف انت وامثالها يا ايها
 المنكر لعبيد انها نزلت على لسان القوم الاعلى
 قواعدك الجعولة يا ايها المعرض المريب انصف
 بالله لو توضع سدرة العالم في قلبك هل تقدر
 ان تقوم على امر ترضى عليه الناس عيونهم
 الملوك والسلاطين لا وربتي لا يقوم احدون شطيع
 نفس الا من اقامه الله مقام نفسه والله هو هذا
 وينطق في كل شأن بالله لا اله الا هو الواحد له
 المقدم اعليم بخير لو يتكدر منك قلب احد من خدام
 سلطان في اقل من ان تضطرب في الحين وانك
 لو شكرني في ذلك بعينه في عباد الله المخلصون ومع
 ذلك تعرض على الذي تعرض عليه الدول في سنين
 معدودات وورد عليه ما ملح به الروح الاين الى ان

سخن في هذا التجن بعبيد قل ان فتح ابصر ان لا
 عدل وظهر الشجر ينطق باسمه القدر بل ترى نفسك
 من مفرق الله ليس لاحد مفرو ولا مستقر الا لمن توجه الى
 المنظر الاكبر هذا المقام الاطر الذي اشهر ذكره بين
 العالمين قل تعرض البقناع على الذي امن
 بسطان الابداع والاختراع والذي تعرض
 اليوم انه من هجر رعا عذ الله فاطر السموات و
 الارضين قل يا ايها الغافل اسمع تغني الورقاء
 على افان سدرة المنتهى ولا تكن من الجاهلين ان
 هذا هو الذي خبركم به كاظم واحد من قبهم
 التبتون والمرسلون اتق الله ولا تجادل باياته
 بعد انزلها انها نزلت لفظرة من جبروت الله تك
 ورب العالمين وانها تحم الله في كل الاعصار ولا
 يعاقب الا الذين قطعوا عما عندهم وتوهموا
 الى هذا البناء العظيم يا ايها البعيد لو ان ربك

الرحمن نظیر علی حدود آنکه بتنزل آیاتہ علی القاعدة
 التي انت عليها تبالي الله وقل سبحانك اللهم
 يا الهى انا الذى فرطت في جنبك واعترضت على
 ما نزل من عندك ثم اتبعت لنفسى والهوى وغفلت
 عن ذكرك لعلى الابهى يا الهى لا تأخذنى بحسبى راتى
 طهرنى عن العصيان ثم ارسل على من شطر فضلك
 رواح الغفران ثم قدرلى مقعد صدق عندك
 ثم احقنى بعبادك المخلصين يا الهى ومحبوبى لا تحزنى
 عن نجات كل ما لك عسيرا ولا من فوحات تميمك
 الابهى ثم ارضنى بما نزل من عندك وتدر من
 لدنك اناك فعال لما تشاء وانك انت لغفور
 الجواد المعطى الكريم اسمع قولى دع الاشارات
 لاهلها وطرقتك عن الكلمات التي تورث سواد
 الوجوه فى الدارين اطلع من خلف البحبات و
 الاشارات وتوجه بوجه نيرالى مالك الاسماء

والصفات تجدد نفسك فى اعلى اهتمام الذى انقطعت
 عنه اشارات المرئيين كذلك نصحك لعلم الاعلى
 ان اقبلت لنفسك وان اعرضت فعلها ان ربك
 الرحمن لغنى عما كان وعشا يكون وانه لغنى احمد
 بلسان پارسی ذکر میشود که شاید عرف تيمص رحمانى را از
 كلمات منزله پارسيه ادراك نمائى و منقطعاً عن الاشطار
 بشطر احدية توجه کنى اگر چه هر طيرى از کدس رحمت
 رحمانيه و حسرت من حکم صديقه نصيب نبرده و قادر
 بر التقاط نه طير بيان بايد در هوا قدس رحمن طيران
 نمايد و از ضرر منهاي معانى فتمت برد تا قلوب افنده
 ناس بذكر اين و آن مشغول از عرف روضه رضوان
 محروم بشنو نصيح اين سبحون را و بازوى يقين به
 حکم منتين بنا کن شايد از يا جوج نفس و هوى محفوظ مانى
 و بعنايت خضر ايام بگو ثرفت فائز شوى و منظر اکبر توجه
 نمائى دنيا را بقائى نه و طالبان آزا و فائى مشهود

لا تطعن من الدنيا فكري في تغييرها وانقلابها اين من نبی
 انخرفنق والتدیر و این من اراد ان یرتقی الی الاثیر کم من
 قصر استراح فیه بانسی فی الاصل بالعبایة و انخرف و غدا
 ملکه اغیر و کم من بیت ارتفع فی العشی فیه لقصته و
 الرزقاء و فی الاشراف نجیب البکاء ای عزیز ما ذل
 و ای امر ما بدل و ای روح ما راح و ای ظالم شرب
 کاس الفلاح و همچنین معلوم ظاهره افتخار شما و فوق
 کل ذی علم علیم فاعلم کل صارم کلال و کل فرح مال
 و کل عزیز ذل و کل عالم زلّة تقوی پیشه کن و بدستان
 علم الهی وارد شوا انقوا الله عیلم الله قلب را از اشارات
 قوم مقدس فانا بتجلیات اسماء و صفات الهی
 منور شود چشم اعراض بر بند و بصیر انصاف بکشا
 و بر اجای الهی استراض ممکن تم شمس افق ظهور
 که اگر از علوم ظاهره هم کما هو حقها نصیب یری
 هر آینه از لفظ قلع بردوستان مالک ابداع و

و اختراع اعراض منسینمودی صد سالک عن الاولیاء
 یا ایها الهائم فی هیماء الجمل و العسی مصیحت در
 آنست که قدری در کتب بیان و بدیع ملاحظه کنی شاید
 از قواعد ظاهر مطلع شوی چه که اگر بر حقیقت و مجاز
 و مقامات تحویل نهاد و استعاره و کنایه مطلع میشد
 اعراض منسینمودی که قلع در وجه استعمال نشده
 بیصر شرکین در کلمات مجتبی رب العالمین نظر کن
 و اما القلع و القنعه دو جامه اند که نساء رؤس خود را
 بآن میپوشانند مخصوصا ستار برای رؤس نساء
 و لکن در رجال و وجه مجازا استعمال شده و چنین
 لثام آنست که نساء بآن دهان خود را میپوشانند
 چنانچه اهل فارس و ترک بمشایق تعبیر مینمایند و
 در رجال و وجه مجازا استعمال شده چنانچه در کتب
 ادبیه مذکور است فانظر فی کتب القوم لثام غفلت
 عنه و آن نامه را یکی از اجای الهی شما نوشته و مقصود

او انکه شمار از غفلت نفسانیه نجات دهد و بشر حید
 کشاند و تو اظهار فضل نمودی و لکن اخطا سهمک
 و عند اهل علم شأن و مهتد ارت معلوم شد اسمع
 قولی لا تعرض علی من یدکرک و لا تضجر من یعظک و لا
 تعقب العطاء بالادوی و علیک ما بخضوع عند حجاب
 رب الاخرة و الاولی دع معلوم لاثنا منعک
 عن سلطان المعلوم اثر من یدکرک علیک قدومه
 علی نفسک تو مشی بلا حذاء و تنام بلا و طاء و تنوح
 فی العراء و یخبرک من ان تحزن من ان و هدی
 یا ایها المتراض لا تعجل علی الاعتراض و لا تکن کالارتم
 التضااض عجل فی الهم سقط فی التدم امسک اللسان
 و اعلم عن رد مالک القدم لا تجعل نفسک مستحقاً
 للثقم سوف ترجع الی مالک الامم و تسئل عما کتبت
 فی بحیوة الباطله فی یوم تقرب فی القلوب و الابصار
 من سطوة الله المقدر القهار الی م تسک بل الفشاء

و تعرض علی مالک الاسماء انیت مرجعک و ماونک
 او غفلت عن عدل مولیک ان امننت اللی فاتح
 ما یا امرک بنفسک و هوونک و الا اسرع الی الذی
 الی الله عاک و تدارک ما فات عنک فی اولک
 قبل اخرک خف عن الله الذی خلقک و سونک
 تب الیه ثم اذکره فی صباحک و مساک و ان
 الیه مرجعک و مشونک و از آن گذشته که بر کلمات
 اجاء الله اعتراض کرده و میکنی در غفلت مبت می
 رسید که بر کلمات نقطه اولی روح ما سونه فداه الذی
 بشر الناس بهذا الطور هم اعتراض نموده و
 در کتب در رد الله و اجائه نوشته و بذک حطبت
 اعمالک و ماکت من اشاعیرن تو و امثال تو
 گفته اند که کلمات باب عظمم و ذکر اتم غلط است و
 مخالف است بقواعد قوم هنوز انقدر ادراک ننمود
 که کلمات منزله الهیه میزان کلمت و دون او میزان او

نمیشود بربک از قواعدی که مخالف آیات الهیه است آن
 قاعده از درجه اعتبار ساقط و از ده سنه در بعد
 توقف شد و آنچه خواستیم که در مجلسی جمعی از علماء و
 عباد جمع شوند تا حق از باطل واضح و مبهرن شود احد
 اقدام ننمود باری آیات نقطه اولی روح ماسویه فاده
 مخالف بنوده تو از قواعد قوم نجسبری از آن گذشته
 در آیات این ظهور عظم چه میگوئی منتح لیه لقریبان
 القواعد تو خذ من کلمات الله لقتدر لیه من لعتیوم
 اگر احزان و آمده و امراض جدیدیه مانع بنود الواجی
 در علوم الهیه مرقوم میشد و شهادت میدادی که قواعد
 الهیه محیط است بر قواعد بریه نسل اللدان ففک
 علی جبه و رضاه و انه محیب لمن دعاه فکر کن در ایامیکه
 فرقان از سماء شیت رحمن نازل شد اهل طغیان
 چه مقدار اعتراض نموده اند کویا از نظر شما محوشد
 لذا لازم شد که بعضی از آن ذکر شود شاید خود را

بشناسی که در صین اشراق شمس محمدی از افاق
 عرض مدانی چه مقدار اعتراض نمودی غایت نیست
 که در آن ایام با بسم دیگر موسوم بودی چه اگر تو از آن
 نفوس نبودی هرگز در این ظهور بر حق اعتراض نمی نمودی
 از جمله اعتراض مشرکین در این آیه مبارکه بود که میفرمایند
 لا نفرق بین احد من رسوله اعتراض نموده اند که حدیث
 ما بین نه و باینجه بر کلمه محکم الهیه اعتراض و استهزا نمود
 و همچنین بر آیه مبارکه خلق لکم ما فی الارض جمیعاً
 ثم استونی الی اسماء فتویهن سبع سموات اعتراض
 نموده اند که این مخالف آیات دیگر است چه که در اکثر
 آیات سبقت خلق سما برارض نازل شده و همچنین
 بر آیه مبارکه خلقناکم ثم صورناکم ثم قلنا للملائکه اسجدوا
 لا آدم اعتراض نموده اند که سجود ملائکه قبل از تصویر خلق بود
 و اعتراضاتیکه در این آیه مبارکه الهیه نموده اند نسبت
 استماع نموده اید و همچنین بر آیه مبارکه غافر الذنب

قابل التوب شدید العقاب اعتراض نموده اند که شدید
 العقاب صفت مضاف بفاعل است لغت معرّفه واقع
 شده و مفید تعریف نیست و همچنین در حکایت زلخا
 که میفرماید *استغفري لذنبك انك كنت من الظالمين*
 اعتراض نموده اند که باید خاطنات باشد چنانچه از
 قواعد قوم است در جمع مؤنث و همچنین برآیه مبارکه
 و کلمه منه اسم ایسح اعتراض نموده اند که کلمه تأیید دارد
 و ضمیر راجع بکلمه باید مؤنث باشد و همچنین در احدی کبر
 و امثال آن مختصر آنکه قریب بیصد موضع است که علمای
 آن عصر و بعد بر خاتم انبیا و سلطان صفیاء اعتراض
 نموده اند چه در معانی و چه در الفاظ و گفته اند این کلمات
 اگر آن غلط است و نسبت جنون و فساد بآن معدن
 عقل داده اند قالوا انما هی السور و الایات مفتریات
 و بهین سبب اکثری از ناس متابعت علما نموده
 از شرط حق متیقم منحرف شده و باصل حجیم توجه نموده اند

و اسامی آن علماء از یهود و نصاری در کتب مذکور و از آن
 که نوشته چه مقدار از آیات را که نسبت بامر لقیس داده اند
 و گفته اند که آنحضرت سرق نموده مثل سوره مبارکه
 اذ از زلزله واقربت الساعة و مدتها قصا ندر که معروض
 بعلقات است و همچنین بجهت التی کانت فی الطبقة
 الثانية بعد المعلقات بر کلمات الهی ترجیح میدادند
 تا آنکه عنایت الهی احاطه فرمود جمعی باین اعتراضات
 ممنوع نشده بانوار هدایت کبری مهتدی گشتند و حکم
 سیف میان آمد طوعاً و کرهاً ناس در دین الهی وارد
 شدند آیه *سیف تجوایه اجمل* و بعد از غلبه امر الله بصر
 انصاف باز شد و نظر اعتراض مقطوع و محبوب و
 همان معرضین که آیات الله مفتریات مینامیدند در بعضی
 از آیات منزله بمقتاد محسنات فصاحتیه و بلاغیتیه ذکر
 نمودند چون بیان در ذکر اعتراضات مشرکین بود
 دوست نداشتیم بیش از آنچه ذکر شد مذکور در حال

قدری انصاف ده و بسینک بین الله حکم کنشکی
 بوده که قرآن من عند الله نازل شده و مشکلی هم نیست
 که کلمات الهیه مقدس بوده از آنچه قسم نموده اند
 چنانچه بعد معلوم و واضح شد که آن اعتراضات
 از غل و بغضا بوده چنانچه بعضی علما جواب بعضی از اعتراضات
 بقواعد داده اند و لکن علیهم عندنا فاسئل لتعرف
 النقطة التي منحصا فضل علم ما كان وما يكون شاید
 مستنبه شوی و بر اجابای الی اعتراض تمامی جمیع
 علوم در قبضه اقتدار حق بوده و خواهد بود و آنچه
 از قدرت نازل بر قدرت اصلیه الهیه نازل شده
 و میشود و این اعتراضات نظر بابت که این امر
 بحسب ظواهر قوت گرفت و اجابا الله قلیلند و اعداء الله
 کثیرند لذا هر نفسی با اعتراضی متشبهت که شاید با بیختم
 مقبول ناسس شود ای بیچاره تو بزود در فکر عزت
 و ریاست باشی کجا میتوانی در عرضت بین قدم

گذاری یعنی نفوسیک از کل ماسوايه منقطع شده اند و چنانچه
 از ثروت و جاه و ننگ و نام و مال و جان گذشته اند
 چنانچه دیده و شنیده اولنگ عباد قالوا الله ربنا
 ثم انقطعوا ان لعالمین عنقریب نفوسی در علم ظاهر
 شوند و بکمال نصرت قیام نمایند و در جواب هر اعتراضی
 ادله محکم مقتضیه مرقوم دارند چه که فتوایشان ملهم
 میشود بالهامات غیبیه الهیه بشنودای داعی الی الله
 ولا تکن من المحجمین شاید از نجات ایام الهی در این غلوه
 غر حسانی محروم نمائی و اسلام علی من اتبع الهدی
 اگر کسی صاحب شامه نباشد بر کل بستان چه تقصیر کند
 راجع بی ذائقه قدر غسل از حطل شناسد صورت
 مکتوبی از شیخ احمد مرحوم در ذکر قائم ملاحظه شد
 حال از شما خواهم سبب نمایم که با بضاف آنرا
 معنی نمائی و اگر خود را عاجز یافتی از سحر اعظم الهی
 سوال کنی که شاید از فضل و رحمت واسعة الهیه در

ظلم صدره ربانية در آئی و تفصیل آن اینکه در ایام قوت
 در عراق میرزا حسین قزوینی زیدین عبد آمده مع صورت
 مکتوب و مذکور داشت که حضرات شیخیه استند عاده
 که این کلام ترا معنی تفسیر نمایند و این بعد نظر بانکه سلیس را
 طالب کتب علم الهی نیافت متعرض جواب نشده چه که لولوی
 علم الهی از مشاهده اعیان غیر جدیده مستور به اگر چینی بگله
 ذکر شد و لکن بتیوح و اشاره و صورت آن مکتوب بعینه
 در این لوح نقل شده بدون زیاده و نقصان و به صورت
 مکتوبه اشخ الاجل الافضل ظهرا لاسلام و کعبه الانام
 اشخ احمد الاحسانی الذي كان سراج علم بين العالمين
 في جواب من قال ان لغت آثم في الاصلا ب انار کنا اوله

و کتبنا ما هو المقصود

بسم الله الرحمن الرحيم

اقول روي انه بعد انقضاء النصف بالبريقوم المهدي
 عليه السلام والالف قداتي على خسر الصاد والضاد

عندكم اوسع من الفخزين فكيف يكون احدوا ايضا الواو
 ثلثة احر فثتته و الف و ثتته و قد مضت ثتته الايام
 و الالف هو التمام و لا كلام فكيف ثتته و الايام الا ثتته
 و الا لما حصل العود لانه ستر تكيس لفر الرئيس فان
 حصل من لعنير الاقرار بالثتته الباقية تم الامر بالثتته
 و ظهر الاسم الاعظم بالالفين الثاينين بالبحرف
 الذي هو حرفان من الله اذ هما احد عشر و بهما
 ثلثة عشر فحرف و او الذي هو ماء فاين لفصل و لكن
 الواحد ما بين ثتته و ثتته مقدر بانقضاء اصل تا البر
 فظهر ستر ثتته و ثتتين في سدسها الذي هو ربعها و تمام
 السدس الذي هو الربع بالالف الهندجمن فيه و ستره
 تنزل الالف من النقطة الواسعة بالثتته و ثتته و نزل
 الثاني في اليبس لباركة بالاحد عشر و هي هو الذي هو
 السدس و الاسم السدس الاول الظاهر في ستر يوم الخميس
 فيستتم السدس يوم الجمعة و يجري الماء لعين يوم تاتي السماء

بدخان مبین ہذا واکثر فی الواو لکوستہ من الماء
 المہوستہ فاین الوصل عند مثبت لفصل لیس الوحد
 ولا یسینہ غیرہ والا لکان عینہ واحد وتک لا امثل
 تضر بہا للناس ولكن لا یعفہا الا العالمون حتی
 نشہد بان کل کلمہ من ہذہ الکلمات الدریات مہبطہ
 فیہا ماء احیوان وستر فیہا غلام المعانی والبیان
 وما ورد علیہا سیارۃ لطلب لیلہ لواد لوہم وینجروا
 بہا غلام لعلم ویقولوا تبارک اللہ الذی فی قبضتہ
 ملکوت لعلم واثہ علی کل شیء محیط وکذا نشہد بان
 کل حرف منہا لزجاجة فیہا اضاء سراج لعلم
 والحکمة ولكن با استضاء منہ احد الامن شاء اللہ
 اذہ علی کل شیء تدیر باری مقصود انکہ این کلمات
 بیان واضح مبین تفسیر شود والسلام علی من اتبع
 الحق وانک لم انتہت امر مولیک عسی اللہ ان یظہر
 منک من یتوجہ الی مولہ وینقطع عما سوا اللہ ہو اعلم حکیم

لیس الذی بذکر لا یجی قلبہ المجلد الاعلی
 سبحانک اللهم یا الہی شہد وتری کیف ابیت بہ عبادک
 بعد اذہ اردت الا انخزوع لری باب رحمتک الذی فتحہ
 علی من فی ارضک وسمانک وما امرتہم الا بما امرتہ
 وما دعوتہم الا بما بعثتہن بہ وعزمتک ما اردت بان یتعلی
 علی احدشان من نشون وما اردت ان افخر علیہم بما
 عطیتہن یتجددک وافضاک لاتی لا اجد یا الہی النفسی
 ظہر زاتقاء ظہورک ولا امر الا بسدا ذک و اراذک
 بل فی کل صین نطق فواد یالیت کت ترا باقع علیہ
 وجوہ المخلصین من اجابک ولہت بہن من صفیک
 لو یتوجہ ذواذن الی ارکانی لیسع من ظاہری و
 باطنی قلبی ولسانی وعرونی وجوارحی بالیت
 یظہر منی ما نفسج بہ قلوب الذین ذاقوا حلاوۃ ذکر
 ربی لعلی الاعلی ویصعد بند آئی احد الی حیروت
 امرک و ملکوت عرفانک ما من سیدک ملکوت البقاء